

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה ולדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

לא להטריח את הרופא

ד"ר אליוט אודל

בשנת תשל"ז (1977), אחרי שסיימתי לימודי רפואה פודיאטרית (רפואת כף הרגל) בניו יורק קולג', ואחרי תקופת התמחות במרכז הרפואי 'מיימונידיס', פתחתי מרפאה בשכונת קראון הייטס. אחת הסיבות שבחרתי בקראון הייטס הייתה כי - על אף שאיני חסיד חב"ד - חשתי חיבה רבה כלפי הקהילה החב"דית.

כמובן, לפני שפתחתי את המרפאה בקראון הייטס כתבתי לרבי לבקש את ברכתו. תשובתו של הרבי הייתה שהוא יעניק לי את ברכתו בתנאי אחד - שהרבנים מורי ההוראה של קראון הייטס יפסקו כי אינני עובר על שום הלכה הנוגעת בהשגת גבול, כלומר, שפתיחת המרפאה על ידי לא תגרום לשום פגיעה בפרנסתו של מישהו אחר. הרבי הקפיד מאוד בנושא זה של השגת גבול, שאף אחד לא יפגע באדם אחר בצורה זו.

מילאתי אחר בקשתו של הרבי, ואחרי שהוא העניק לי את ברכתו התחלתי לעבוד בקראון הייטס.

יום אחד קיבלה המזכירה שיחת טלפון מאישה שביקשה שאגיע לביקור בית. בדרך כלל לא נהגתי לערוך ביקורי בית, שכן היו לא מעט מקרי תקיפה ושוד בשכונה זו, וקצת חששתי להסתובב ברחובות כשאני נושא את תיק הרופא שלי. בכל זאת, הסכמתי לקבל את השיחה כדי לברר מהי הבעיה שממנה סובלת האישה, ומדוע נבצר ממנה להגיע למרפאה.

התברר שמדובר באישה מבוגרת, ששברה לאחרונה את עצם הירך. שאלתי אותה לשמה, והיא ענתה, "שמי הגב' שניאורסאהן, ואני גרה ברחוב פרזידנט".

כעבור חמש דקות, כאשר הייתי בדרכי החוצה אווז בידי בתיק הרופא שלי, שאלה אותי המזכירה, "חשבת שאינך נוהג לערוך ביקורי בית?" בתגובה עניתי לה, "אם הייתי עובד בלונדון והמלכה אליזבת' הייתה מתקשרת,

גם הייתי מגיע אליה לביקור בית, אפילו אם הייתה גרה בשכונה מסוכנת".

לא הייתי בטוח במאת האחוזים שאכן הייתה זו הרבנית שביקשה שאגיע לביקור בית - זו יכולה הייתה להיות מישהי אחרת בעלת שם זהה - אולם, ברגע שנכנסתי מבעד לדלת, שיערתי שבוודאי מדובר ברבנית; היה זה הבית החב"די היחיד שביקרתי בו אי פעם, שלא הייתה בו אפילו תמונה אחת של הרבי.

מאז אותו ביקור ראשון, שבתי מדי כמה שבועות לבדוק את הרבנית ולטפל בה. כך נמשך הדבר לאורך שנים, ואני זוכר שבכל פעם שהגעתי אליה, תמיד היחס שלה היה מאוד אדיב, חיוני וידידותי.

בשלב מסוים, התקשר אלי הרב יהודה ליב גרונר, מזכירו של הרבי, ושאל אם אוכל להגיע לביקור בית כדי לטפל ברבי. באותה עת, המרפאה שלי כבר לא הייתה בקראון הייטס, אבל כמובן שהסכמתי להגיע.

בפעם הראשונה שטיפלתי ברבי, הוא ביקש לשלם לי

«

בסיום הטיפול. עבורי היה זה כבוד גדול לסייע לרבי, ולא רציתי לקחת שום תשלום. אבל הרבי אמר, "זה לא עובד ככה. אני נותן לך צ'ק עבור שירותיך, ואני מצפה שאתה תפרע את הצ'ק הזה".

כאשר יצאתי, אמרתי לרב גרונר, "אני באמת לא רוצה לפרוע את הצ'ק של הרבי; אני מרגיש שזה לא ראוי". אבל הרב גרונר הבהיר, "אם לא תפרע את הצ'ק של הרבי, הוא לא יסכים שאתה תשוב לכאן לעולם. הרבי מתעקש על כך מאוד - בכל פעם שבעל מקצוע כל שהוא עושה עבורו שירות, הרבי דורש לשלם לו את מלוא התמורה המגיעה לו. הוא בשום פנים ואופן לא מסכים שיסרבו לכך".

נאלצתי אם כן להפקיד את הצ'ק, אך קודם לכן צילמתי אותו. בביקורים הבאים אמרתי לרבי שהביטוח הרפואי שלו כבר יכסה את כל העלויות, והרבי קיבל זאת.

אני טיפלתי ברבי בשנות השמונים המאוחרות לחייו, ובתחילת שנות התשעים. בדרך כלל הייתי נקרא להגיע אליו לפני חגי ישראל, משום שאז הוא היה נאלץ לעמוד על רגליו שעות ארוכות.

אני זוכר במיוחד הזדמנות אחת, ממש בסמיכות לחג הפסח.

כמה ימים לפני חג ביקש ממני המזכיר להגיע ולסייע לרבי. הרבי היה עסוק מאוד במשרדו לקראת חג הפסח, ושאלו אם אוכל להגיע לביתו בשעת לילה מאוחרת.

באתי אל ביתו של הרבי, וכשהגעתי לשם נאמר לי על ידי מי שפתח את הדלת, שהרבי כרגע נח. "אין בעיה", אמרתי. "לא קרה שום דבר. אסע הביתה ואבוא שוב מחר".

"חכה רק רגע בבקשה..." הוא אמר, ואחרי שחזר הוא הודיע שהרבי מעוניין שאשאר: "עשית את כל הדרך עד לכאן. הוא אינו רוצה לבזבז את זמנך".

"אין לי שום בעיה לבוא שוב מחר", אמרתי.

"הרבי מתעקש על כך שתישאר".

כעבור כחמש דקות, הרבי ירד לאיטו במדרגות. אפשר היה לראות שהוא מאוד, מאוד עייף. הוא היה ער אולי עשרים וארבע שעות או יותר, והתעסק בכל מיני עניינים. אך הוא התעורר וירד למטה כשהוא הולך בקושי על רגליו.

אמרתי לרבי, "אני הרי יכול לבוא שוב מחר", אך הרבי עמד על כך שאשאר. "לא. עשית נסיעה ארוכה כדי להגיע לכאן. אני רוצה שתטפל בי עכשיו".

חשתי אי נעימות גדולה, וגם היום אני חש את אותה אי-נעימות בכל פעם שאני נזכר בכך, משום שהפרעתי לו בזמן שבו הוא יכול היה לנוח. יכולתי לבוא שוב, אבל הוא לא רצה לבזבז את זמני.

את הזמן שלי הוא לא רצה לבזבז! מי אני בכלל? הייתי אז רופא צעיר; והוא היה הרב החשוב ביותר בעולם. ואף על פי כן, הוא נהג בענווה שכזו כדי שלא לפגוע בסדר היום שלי, וכדי לחסוך לי את הצורך לבוא שוב. זה הרשים אותי עמוקות, עד עצם היום הזה.

הייתי מסכם כך את העניין:

ההתמחות שלי היא ניהול כאבים בכף הרגל וטיפול בפציעות. אני מרצה בכל מקום בנושא זה, וגם פרסמתי מאמרים רבים בנושא. לכן, מגיעים אלי אישים חשובים מכל רחבי המדינה לטיפול, בגין בעיות רציניות וכואבות ביותר. כמה ממטופליי הם אנשים די מפורסמים. אולם, איש מהם אינו מפורסם באותה מידה כמו הרבי - הוא היה מוכר בכל רחבי העולם. ועם זאת, הוא היה האדם הצנוע ביותר שפגשתי מעודי - מעולם לא פגשתי מישהו כל כך צנוע ועניו.

ד"ר אליזבט אודל הוא דוקטור לפודיאטריה המתמחה בניהול כאב בכף הרגל והקרסול וכן בניהול פציעות. הוא רואיין בביתו בחודש טבת תשס"ט (2009).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשט"ז (1956) — במכתב לר' יעקב כץ, שכתב לרבי כי בכוונתו לשמש שליח ציבור בימים הנוראים, הזכיר הרבי את הוראתו של אדמו"ר הריי"צ, שעל בעלי התפילה ללמוד במשך חודש אלול את פירוש המילות של תפילות הימים הנוראים¹. א' באלול.

1 אגרות קודש. כרך יג, עמ' תיו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

פריקט של

JEWISH EDUCATIONAL MEDIA

sipursheli@jemedi.org | myencounterblog.com | 03-9608018

784 Eastern Parkway | Suite 403 | Brooklyn, NY 11213

© כל הזכויות שמורות 2015